
Hvor er du smuk! hvor elsker jeg dig, Pige

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Hvor er du smuk! hvor elsker jeg dig, Pige", i: *Mindeudgave Digte*, side: 160, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Hvor er du smuk! hvor elsker jeg dig, Pige

Hvor er du smuk! hvor elsker jeg dig, Pige,
som kogt ende du dybt i Sjælen stirrer mig
og gemmer dig endnu bag Silkens Flige.
Vend dine Øjne fra mig, de forvirrer mig.
Du tøver med at kaste Puppen, stedt i
Forvandlingsangst, vil helst, at jeg befaler,
snor dig saa ud og flyver til mig, klædt i
din lette Rødmæn og de smaa Sandaler.

Hil, at du Skyen sprængte, Morgenstjerne!
Om alt, hvad Jorden ved af rigt, du minder mig,
en Kongestad, hvis Taarne i det Fjerne
fra Kirke, Borg og Fængsel blinder mig,
Urskovens Mulm og Glans fra Naadestolen,
en fjendtlig Hær, hvis Bannertegn er Døden.
Saa mild som Maanen og saa stærk som Solen,
nyvaagen, skyløs ren som Morgenrøden.

Jeg klapped Gedekiddets Fløjelsside,
mer blødt dit Haar dog risler gennem Hænder mig.
Og jeg saa Lam fra Tvætning gaa snehvide,
men mere hvide blænder dine Tænder mig.
Dit Ansigts Tempel! Næsens lille, kønne,
dristige Udkikstaarn. Hvem aner Bunden
i dine Øjnes gaadedybe Brønde?
Mig gælder Altrets Offerild paa Munden.

Vend dig, o Sulamit, og vend dig atter!
aah, giv mig Evigheden til at skue dig.
Lykke og Kvide! eet er Graad og Latter.
Omsvøb nu med dit Væsens Løndoms Lue mig!
Omslyng mig, Ranke! dine Klasers Stilke
griber jeg om, min første Vin jeg høster.
To Raakid, sky og sprællende og Silke –
dér fanged mine Hænder dine Bryster.

Nu brister hvad der lænked mig heneden,
nu brister alle Tids og Rums Fortøjninger.
Paa Kyssets Meteor mod Evigheden
jeg bruser frem ad hede Bølgebøjninger,
din Ryg, din Hals, din Skulder og din Strube.
de to smaa brune Kid i Barmens Klynge
af hvide Liljer og den dunkle Grube
i Mavens glittergyldne Hvededyng.

Saa vil vi følges ud i Haven nøgne,
gaa Haand i Haand, mens Duggen svale kysser os,
standse og se hinanden dybt i Øjne,
hvor kyske Æbleblomster overdrysser os.
Aah, Elskov, stærk som Døden er din Vildhed.
Lyn af Guds Ild – og Solskin fra hans Kærte:
saa stærk som Livet selv din Morgenstilhed,
og ny tændt leger Livet ved dit Hjerte.